

През цялото време Кольо беше много твърд – никакво хленчене, никакво. Никога няма да забравя Кольо и Ат. Романов, когато съобщаваха присъдите. Атанас Романов познавам по-добре от Кольо – истински работник. С него съм работил повече. Той посрещна с такава смелост присъдата, с такава готовност да даде живота си за Партията. Помня – почна да се съблича и да дава по-ценните дрехи на близките си. Атанас в случая действително се прояви още един път като истински работник, достоен представител на нашата работническа класа. Същото направи и Кольо. Те бяха близки приятели. Това ни причини още по-голяма мъка, защото се разделяхме с другари, които и в последната минута, пред смъртта стояха твърдо на партийна линия, на партийни позиции.

По време на подготовката на процеса всичко беше изяснено и съгласувано с ЦК на Партията – кои трябва да излязат и открито да признаят, че са дейци на Партията, да проведат линията на Партията. Главният по тази линия беше Антон Иванов – бай Антон. Той трябваше да изнесе линията в духа на декларацията на ЦК на Партията от месец януари 1942 година. Неговото изказване трябваше да се построи в духа на тази декларация. Кольо беше също натоварен в тази група, която трябваше да изнесе линията на Партията – вече в допълнение на това, което Антон Иванов ще каже. През време на процеса у Кольо нямаше никакво колебание – до последния момент и до самото изпълнение на присъдата. Никакви колебания. А неговото предсмъртно стихотворение, което цял народ и цял свят знае, потвърждава какво е било настроението му пред разстрела, за какво е мислил и тогава. Трябва да кажа още, че Кольо много помогна, когато се подготвяше защитата на нашия процес. В какъв смисъл? Ние имяхме адвокати, изпратени от Партията, но наред с тях имаше и други, поканени по частен път, а някои дори идваха по своя инициатива и се опитваха да внесат разединение в нашата защита, в нашето